

Epilog

Tey eru nógv í Sjóvar sókn, sum ikki náddu ellisár

Streingir bresta á lívsins morgni

Við sævarmálan liggur hann, nú lívið tekur við. Rundleittu kjálkar hansara vendast higar og hagar, armarnir við teimum smáu fingrunum veipa og muðurin pjátrar.

Tryggur liggur hann her millum øll hini sóknarbørnini, millum tað gylta liðið.

Her byrjar lívlanga ferð hansara upp á ovastu trom á fjallinum gjøgnum líðir og skør, upp um upsir og gjøgnum djúpar gjáir, til hann umsiðir uppi á tindinum, tá lívsskeiðið er endað, kann leggja hendur sínar saman á evstu stund, troyttur og mettur av døgum.

Longu nú, tá hann tekur fyrstu fet síni á strondini niðri við sjóvarmálan, er tað gylta liðið tynt.

Tey, sum doyðu í vøgguni og tey, sum góvu upp ond sum nýfóðingar, sóu ongantíð skapanarverkið í allari sínari dýrd á morgun-stundini, tá sólin risur í eystri og sendir sína lívsjáltandi, morgunfrísku glæmu á alt tað, sum nælir - á alt tað, ið grør.

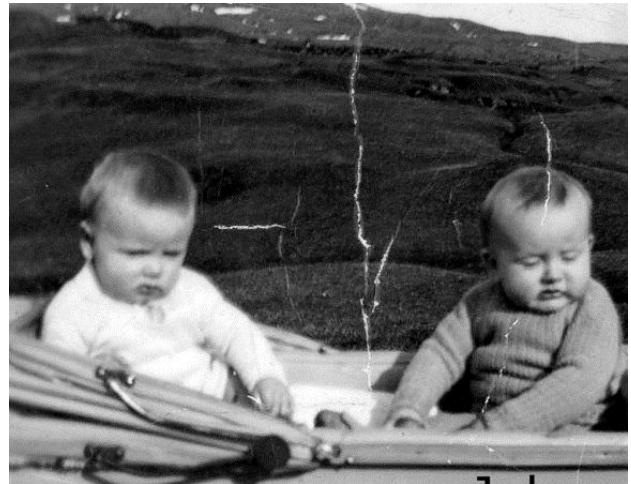
Fyrstu fet hansara á sandinum, fyrstu fetini á lívsgøtu hansara, eru trilvandi, men kærleiksfullu hendurnar á faðir og móðir styðja hann og reisa hann varisliga upp aftur, tá hann snávar og missir fótafestið.

Hjá onkrum í gylta liðinum eru ikki fyra hendur, sum hjálpast at, men bara tvinnar - armarnir á eini mammu, sum einsamøll má leiða tann lítla sonin ella ta lítlu dótrina. Har er eingin pápi.

Tá fyrstu fetini eru tikin, er tilvitanin um kringumstøðurnar búnað og eyguni festa seg á tað, sum rørist kring um hann. Hann er forvitin og hann undrast.

Tvey ára gamal sansar hann rættiliga sjógvín, fjørðin og havið.

Í fjøruni niðri í Gerðansstøð spæla nógv børn ein summardag í 1941.

John Johansen (til høgru) og Frinoma Jacobsen

Longur uppi, í húsunum hjá Hans Peturi Johansen, *Pidda*, halda teir eingilsku officerarnir til.

Svárur er longsul teirra eftir teimum kæru heima, eftir konu og børnum.

Teir fáa tí ein serligan alsk til ein lítlan, fittan pilt, sum spælir har í túninum. Hann er sonur Siggju og Lassa Johansen. Hesin drongurin minnir teir á egnu børn teirra heima í Onglandi og hesin tvey ára gamli drongurin, John, verður kelivætti teirra.

John stettar henda dagin á sínum smá beinum millum hini børnini niðri í Gerðansstøð.

Í einum neysti stendur bátasmiðjurin Grækaris Gregersen, *Lítli-Grækaris*, og smíðar ein bát.

Tá børnini eru farin niðan og kvirt er, fer hann yvir til vindeygad og hyggur út.

Tá sær hann, at ein lítill drongur flýtur lívleysur á sjónum út fyri støðni hjá Lassa.

Hann blakar alt frá sær, rennur oman og fær fatur á dreinginum, men ov seint er.

Hesin fitti, eygagóði smádrongurin er druknaður.

Grækaris ber hann við bløðandi hjarta niðan til mammuna.

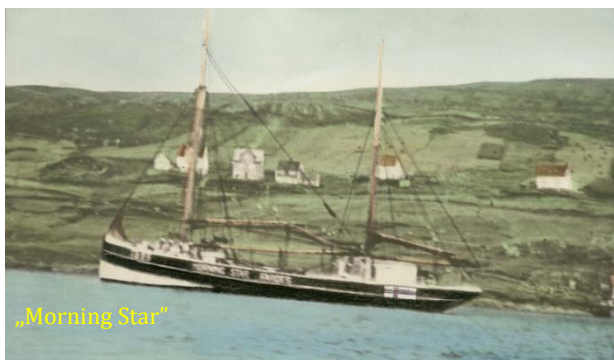
Læknin kemur úr Havn og arbeiðir leingi uppá lítla John, men har er einki at gera.

John er deyður.

Tá hann liggur í lítlu kistu síni inni í stovuni við einum hvítum laki breiddum yvir seg, koma teir eingilsku officerarnir tigandi inn, ganga yvir til kistuna og gera honnør. Hetta er seinasta, inniliga heilsan teirra til lítla vinmannin.

Sigga og Lassi eru ikki tey einastu foreldur, sum fáa son sín borman inn druknaðan.

Í 1947 fer tann 4 ára gamli Poul Klein, sonur

Teir menn í Sjóvar sókn, sum fórust á sjónum undir krígunum

Guiding Star fór hin 23. apríl 1941 úr Føroyum og skuldi til Íslands. Á hesi ferð hvarv hon. Hiðani frá vóru Chr. M. S. Thorleifsson, Strendur, Marius Fr. Berthelsen, Innan Glyvvur og P. L. M. S. Anthoniussen, Morskranes.

Umleið 10. sept. 1941 var **Morning Star** á veg til Íslands. Skipið spurdist ongantíð afturíaftur. Við vóru 7 mans. Hiðani frá vóru A. Esbern Jacobsen, Strendur, Símun P. Abrahamsen, Strendur og S. M. S. Johansen, Strendur.

Verdandi fór av Siglufirði í oktober mánað 1944 og spurdist ongantíð aftur. Menn hildu, at hon mundi hava siglt á eina minu. Við vóru 15 mans. Hiðani frá vóru Frants M. Davidsen, Strendur og Thomas Jacob W. Høj, Strendur.

Thomas Johannesen, Selatrað, druknaði við brúnna í Aberdeen 3. februar 1941

J. P. M. Petersen, Selatrað, sló út á ferð til Íslands 30. mars 1942.

Sofus Andreasen, Strendur, doyði 20. mars 1940 av krígsávum í farmasigling í útheiminum.

Kelda: Leikskráin: *Bardagabørn*

Petur og Edith Klein, oman á Langanes at taka ímóti abba sínum, Poul, sum er farin við báti sínum yvir um fjørð.

Tá Poul Klein kemur rógvandi yvir um aftur, flýtur abbasonur hansara deyður á sjónum.

Hjúnini við Sjógv, Hansa og Jógvan Petersen, missa í 1985 somuleiðis ein 6 ára gamlan son á sjónum. Hann eitur Bogi.

Drongurin við sævarmálan er nú mentur og styrknaður so mikið, at hann sleppur upp á bakkan og kann ganga niðan eftir vøllinum, eitt fet víðari fram á lívsleið síni saman við tí gylta liðinum.

Hann hevur nú sæð havið, tá tað í ódnarveðri øsist upp, hevur hoyrt brimdund og sæð aldurnar bresta móti klettunum. Bátar og skip koma inn eftir fjørðinum at søkja sær lívd, men fleiri eru tey skip og teir bátar, sum ikki vinna upp tryggja havn. Úti á havinum fáa mangir menn í sóknini sína vátu grøv.

Hann hevur eisini sæð havið í blikalogn. Tá hevur hann niðri í spegilsblanka sjónum hildið seg hómað myndina av grátandi einkjum og hann hevur í dýpinum sæð tey syrgjandi eyguni á børnum, sum í hjørtum sínum, hult fyri mannaeygum og mannaoyrum, aftur og aftur hava spurt:

-Hví skuldi eg missa faðir mín? Hví kann eg ikki vaksa upp saman við bæði eini mammu og einum pápa? Hvat havi eg gjørt til sakar, tá ein slík óeydna skal lutast mær?

Óttin hevur nú tikið búgv í sálum teirra og køvir lyst og leik. Tey ganga við eini støðugum ótta fyri at missa alt, nú trygggleikin í heilskapaðu uppaling teirra er skerdur vanlukkuliga.

Tey hyggja nøtrandi yvir á mammuna, sum stendur og starir langtandi út á hav, og teska við gráturødd:

-Mamma, eg vil ikki missa teg eisini.

Drongurin og tað gylta liðið koma skjótt upp á ein koyriveg.

Sum samfelagið mennist búskaparliga og vælferðin veksur, koma vegirnir og á vegunum koyra bilar.

Í 1936 kemur tann fyrsti bilurin á land á Strondum og Gigga er í nógv ár einasti strandingur, sum eigur bilar. Í 1948 letur

handilin hjá teimum í Kass upp niðri í Heygsstöð og handilin fær sær ein lastbil at koyra m.a. kol út við.

Nú hendir tann fyrsta álvarsliga ferðslu-
vanlukkan á Strondum.

Lassi Johansen hevur eina stóra rúgvu av sandi liggjandi niðanfyrri húsini hjá sær tætt við vegin. Á hesari sandrúgvuni trívast børnini væl.

Eisini hin 4 ára gamli Jón, sonur Sannu og Jóhannes Johansen í Hoygarði, dámar væl at spæla í sandinum.

Hesin lítli drongurin er so óheppin, at hann glíður niður á vegin beint framman fyri Kassabilin, sum er á veg heimeftir.

Bilførarin fær ikki stundir at steðga á.

Jón Johansen kemur at liggja undir bilinum og doyir á staðnum.

Í 1950-árunum koma alt fleiri bilar og tá vit koma inn í 1960-árinu fer talið av bilum rættiliga at vaksa.

Bilurin broytir infrastrukturin almikið, men hann verður skjótt eisini eitt symbol uppá ta skjótt vaksandi vælferð og ferðin økist tilsvarandi.

Ferðslan krevur síni offur.

Í 1984 verður Jógvan í Garði borin deyður inn til skelkaðu foreldur síni, Onnu og Edm. í Garði, eftir eina ferðslu-
vanlukku Innan Glyvur.

Hann bleiv bert 17 ára gamal.

Longu árið eftir, í 1985, hendir aftur ein álvarslig ferðslu-
vanlukka.

Henda dagin missa Jovina og Símun E. Rasmussen á Strondum eina 16 ára gamla dóttir.

Hesin tilburður sker eitt djúpt sár í hjertu teirra og sárið bløðir framvegis.

Símun E. Rasmussen greiðir soleiðis frá tí, sum hendi 2. oktober í 1985:

Beinta var farin inn til Sjóvar at vitja vinkonu sína, Mary Petersen, Tá tær hævdu hugnað sær eina løtu, gjørdu tær av at fara inn í Losjuna á Skála.

Á Skála hittu tær eina vinkonu, sum bjóðaði teimum við ein biltúr saman við dreingi sínum.

Tær tóku av tilboðnum og endaðu heilt úti á Toftum. Har vendu tey og koyrdu inn aftur móti Runavíkini. Tá hendi vanlukkan.

Beinta Rasmussen bleiv 16 ára gomul

Nakað miðskeiðis millum Saltnes og húsini hjá Hjalmaru við Rætt á Toftum misti bilførarin knappliga tamarhaldið á bilinum.

Bilurin fór við miklari ferð oman av vegnum og bóлтаði fleiri ferðir runt, áðrenn hann steðgaði aftur heilt niðri á bakkanum.

Fimm unglingar vóru við í bilinum: tveir dreingir úr Runavík og so tær tríggjar Beinta, Mary og Tórvør í Skálafirði.

Beinta slongdist úr bilinum nokk so skjótt, meðan hini bóлтаðu runt í bilinum, til hann steðgaði niðri á bakkanum.

Beinta hevði fingið eitt hart slag í hævdið, tá hon slongdist út. Læknin metti, at hon helst doyði á staðnum.

Tórunn fekk skaða í hálsgeislarnar, meðan hini bert fingið onkrar snuddir.

Hesin tilburður fór fram millum kl. 00.30 og 01.00 hin 2. oktober í 1985.

Í 1999 letur Pola Hansen eisini lív í eini ferðslu-
vanlukku Inni á Byrgi.

Drongurin við sævarmálan er nú hálvvaksin, tá hann stígur niður av aftur koyrivegnum. Hann heldur spelkin leiðina fram niðan brekkuna saman við tí gylta liðinum. Ungdómsins styrki og treystleiki spenna í hvørjari tægr, áræðið fyllir sinnið.

Eitt jaður av fólvi fjalir nú vøllin. Slóðirnar hjá tí gylta liðinum vísa, at væl er tynt í meinginum av teimum sóknarbørnum, sum stóðu við sævarmálan, har lívið tók við og ferð teirra byrjaði.

Tey, sum andaðust sum smá, á sjónum og á vegakervinum, eru ikki við í ferðalagnum longur - ein trivaligur skari náddi ikki hesar hæddir á lívsins brøttu gøtu.

Leiðin liggur nú eftir eini smalari rás. Tað er bládýpi báðu megin rásina.

Her ber ikki til at fylgjast. Her má hvør einsæris ganga við røttum ryggi, her skulu øll likamsevni nýtast til fulnar, her mega eingir limir og ongi gøgn í kroppinum svíkja.

Á hesi rás lúrir hin bráði deyðin. Her gevast ikki løtur til at siga farvæl á skilnaðarstund.

Poul Enok Hansen, sonur Ninnu og Ingálv Hansen við Sjógv á Strøndum, er ein framúr góður ítróttarmaður. Hann spælir í bestu deildini hjá GÍ í fótbóltri og í bestu deildini hjá St.ÍF í hondbóltri.

Hendan dagin, hin 16. december í 1991, skal St.ÍF spæla móti kollfirðingum inni í høllini á Skála. Poul Enok er nú 28 ára gamal.

Hann og báðir beiggjar hansara, Poli og Elias, skulu spæla við strandingum henda dystin.

Á loftinum í høllini situr Ninna og spælir bingo. Ingálvur situr millum hinar áskoðararnar.

Hesin dysturin henda decemberdagin í 1991 verður tann seinasti hjá Poul Enokki, sum verður

Poul Enok Hansen bleiv 28 ára gamal

mettur at vera millum bestu hondbóltsspælararar, sum Stranda bygd hevur fostrað.

Undir dystinum smellur hann knappliga um og doyr.

Hann fekk ein blóðtøpp í hjartað.

Skelkurin er ófátligur hjá mammuni, pápanum og og báðum beiggjunum, tá tey síggja Poul Enok liggja lívleysan á vøllinum.

Tað var um reppið, at tann 3 ára gamli sonurin hjá Poul Enokki eisini skuldi síggja pápa sín liggja har á vøllinum, men lagnan vildi tað øðrvísi.

Pápin, Ingálvur Hansen, sigur soleiðis frá:

Poul Enok ringdi út til okkum tíðliga hetta kvøldið og spurdi: „Er mamma inni?“

Eg segði, at hon longu var farin frá húsum. Hon var farin á bingo í høllini á Skála.

Poul Enok segði, at um mamman hevði verið inni, so kundi hann tikið 3 ára gamla son sín við sær, tá hann kom út at spæla dyst. Hon kundi so ansað eftir honum so leingi.

Løgið er tað, men eg segði *ikki* við hann henda dagin tað, sum eg vanliga hevði verið skjótur at sagt: „Tak bara dreingin við tær, Poul Enok. Eg kann hava hann við mær inn í høllina, tá eg fari at hyggja eftir dystinum!“

At hugsa sær ... at sitið har við hesum 3 ára gamla dronginum, tá pápi hansara small um á vøllinum og var deyður ...

Tey eru mong í talið í sóknini, sum við einum høggi verða rykt burtur frá sínum kær: Kári Andreassen á Selatrað, Birgir Nónsgjógv, Innan Glyvur, Súni Johannesen í Kolbeinagjógv, Páll Thomsen og Jóhan Frederiksberg á Strøndum eru nakrir í tí stóra skaranum. Listin er langur.

Tá fóturin stígur á slætt aftur, eru liðir og limir viknaðir á manninum og á teimum, ið manna hitt gylta liðið, sum nú er nógv tódnað. Likamsevnini eru ikki tey somu nú, sum tey høvdu verið, men andin er fúsar og er nú eisini fylltur við lívsroyndum og lívsvísdómi. Viljin til at vinna sær longur fram á leið er hin sami, seiggið hitt sama.

Nú fer teinurin upp á fjallatromina at stytast.

Her uppi er kaldari. Nú hylur tjúkkur kavi vøllin, í støðum liggur hann í stórum skalvum. Fótasporini eru nú ógvuliga sjónsk hjá teimum, ið treystliga bera førning sín víðari fram á leið.

Leiðin liggur nú niðan gjøgnum eina tunga, bratta brekku.

Ein genta av Strøndum arbeiðir á Sjómansheiminum í Havn. Tað er her, ein ungur maður á Tvøroyri, sum gongur á Sjómannsskúlanum, fær eygað á hana og skjótt rennur saman teirra millum.

Nøkur ár seinni búgva tey uppi í Eyrigøtu á Strøndum og tey eiga nú trý børn: Rókur, Svanna og Teitur.

Virgar siglir úti sum stýrimaður, við hvørt sum

Virgar Nilssen bleiv 50 ára gamal

skipsførari. Súsanna, *Systi*, er lærari í heimbygðini.

Virgar hevur fjóltáttáðar gávur, hann er nærlagdur í øllum lutum, er avbera góður í ráðum, sinniligur og sera gávumildur.

Systi er hon, sum altíð er við tí góða orðinum, er blíð og fyrikomandi.

Børnini vaksa upp í einum tryggum barnaheimi uppi í Eyrigøtu, einum heimi, sum er fylt við kærleika og umsorgan.

Alt er so sára gott, men so kemur sjúkan.

Virgar fær eina herviliga sótt.

Ferðin niðan eftir tí tungu, brøttu brekkuni byrjar.

Virgar herjar á við góðum treysti og væl líður eftir niðan brekkuna. Við lið hansara ganga konan og børnini, sum fegnast um hvørt spor, sum Virgar tekur fram á leið.

Tey frøast, hvørja ferð hann stígur upp á eina túgvu; tey koma við troystandi orðum, tá hann traðkar niður í eina lægd.

Tá Virgar er komin nakað niðan á, fara sporini at tyngjast, men áráðið er hitt sama og vónin livir. Tað verður ikki steðgað á.

Ovast uppi í brekkuni liggur gøtan í forna, tí her stíga fáur fótur á hana..

Her er illgongt. Túgvurnar eru nú vorðnar til stórar heygjar, lægdirnar til djúpar gjáir.

Nú er hann veikur, krefturnar eru gingnar undan, nú orkar hann ikki meira. Bert atlitid til og umsorganin fyri konu og børnum og tí lítlu abbadótrini, Vár, heldur nú Virgari uppi og gevur hon styrki til framhaldandi at stíga fót á teig.

Tá brekkan er gingin, stendur Virgar framman fyri einum brøttum hamara.

Veiku hendur hansara royna at finna kneysar, glopur og rivur, so hann kann lyfta seg upp eftir steyrretta berginum, men kneysarnir fara illa við hondunum, teir ála tær sundur.

Avkláraður og við sama tolsemi, sum eyðkendi hann alt lívið sum persón, hyggur hann nú fyri seinastu ferð yvir á konu sína, á børn síni og á lítlu Vár.

Hendur hansara eru nú átøkar hondunum á tí persóni, sum fyri 2000 árum síðani hekk á einum krossi í Suðurlondum.

So sleppur hondin hjá Virgari Nilssen seinasta kneysanum.

Tá konan leggur eygu hansara saman, eru hon og børnini fullvís í, at í hesi stund vendir maðurin á krossinum andlit sítt móti Virgari og sigur somu orð við hann, sum hann segði við ein annan, sum skuldi stíga inn um deyðans gátt:

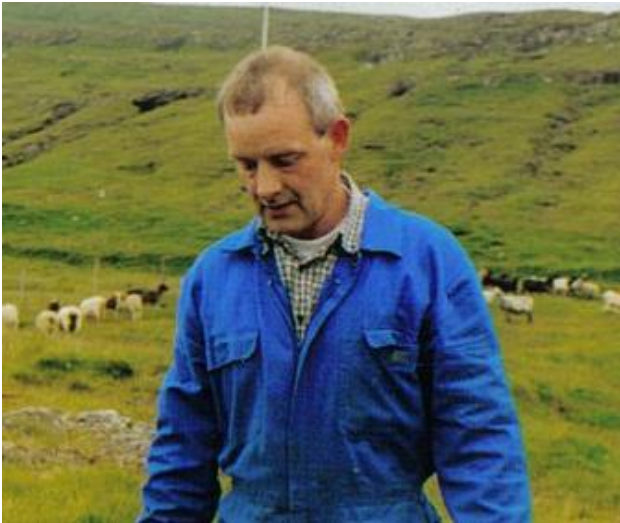
„Sanniliga sigi eg tær. Í dag skalt tú vera saman við mær í Paradís!”

Í hesi brekku og í hesum berginum tynnist tað gylta liðið munandi, her er stórt mannfall.

Her liggur mangur maður og her liggur mong ein kvinna eftirá.

Á brekkuni og í berginum verður login hjá so mongum køvður - her sløknar glæman, sum bert hevur ant, nú herviligar sjúkur hava tært seinasta stirðilin og sögið seinasta mergin úr hesum mongu andans templum.

Her góvu nógv ung og nógv fólk í bestu árum upp ond: Dánial Johansen, Eydna Berg, Karstin

Dánial Johansen bleiv 53 ára gamal

Danielsen, Narvi Norðberg, Pól Martin Abrahamsen, Kári Rasmussen, Jógvan Gregeresen og Jón Poulsen. Hesi eru bert ein partur av øllum, sum fóru hiðani, eftir at hava barst við sjúku í nógv ár. Longur upp í aldri og longur aftur í tíðini, farið verður, størri gerst skarin.

Drongurin, sum á morgunstundini niðri við sævarmálan skimaðist rundan um seg við sakleysum barnaeygum, tá lívið tók við, stendur

„Sjóborgin” søkkur í Scrabster

Trolbáturin *Sjóborgin* søkkur uttan fyri Scrabster 1. september í 1994.

Tveir mans sjólotust:

Marner Poulsen, 33 ár.

Petur Højgaard Andersen, 39 ár, úr Havn.

(Petur var forlovaður við Súsán Johansen, dóttir Irenu og Martin Johansen, á Strøndum).

„Sjóborgin” gongur burtur

Hósdagin 2. apríl í 1998 gongur trolbáturin *Sjóborgin* burtur norðan fyri Føroyar og allir, ið við vóru, sjólotust.

Teir vóru:

Tonny Thomsen, skipari, 56 ár

Hannus Thomsen, 23 ár, sonur Tonny

Símun Pauli á Friðriksmørk, 31 ár, versonur Tonny.

Hilbert Funn, 36 ár.

Atli Hansen, 25 ár.

Kelda: Árni Joensen: *Við úthavsins stendur*

Aðrar bátsvanlukkur á Strøndum eru umtalaðar í grein 3, 16 og 17

nú undir sjálvari fjallatromini, nú dagurin aftnar.

Hann er nú gamal, hokin og gongulagið er støplut. Á veðurbarda andliti hansara siggjast djúpar foyrir og undir síðu eygnabrúm hansara stara tey troyttu eyguni niður á vøllin, har fóturin stígur.

Tey eru fá eftir í gylta liðinum, sum nú taka seg upp á ovastu fjallatromina saman við honum.

Tey styðja seg uppát hvørjum øðrum, taka hendur saman og leiðast henda seinasta teinin.

Løtu seinni standa tey uppi á sjálvum fjallinum.

Her uppi, undir tí víða himmalhválvinum, er útsýnið alfagurt.

Tann gamli maðurin stillar seg út á fjalla-

Páll Thomsen bleiv 44 ára gamal

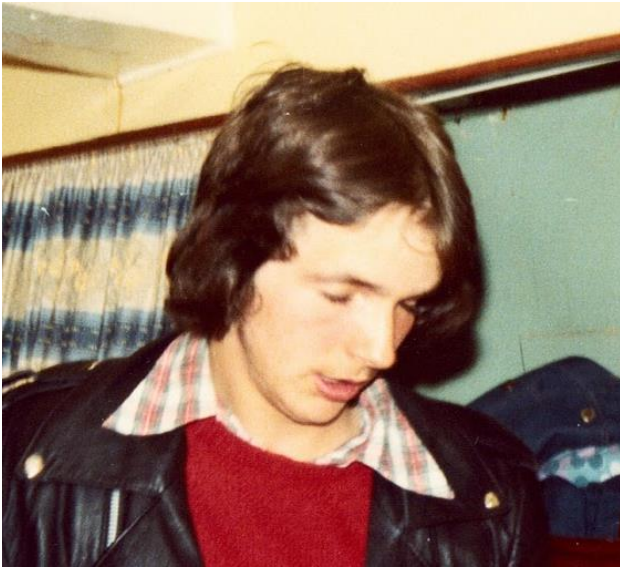
tromina.

Hann sær heilt oman á sævarmálan á Selatrað, í Morskranesi, í Kolbeinagjógv, á Strøndum og Innan Glyvur.

Niðri á sandinum og í kavanum sær hann slóðirnar hjá øllum sóknarbørnum sínum.

Tá eygu hansara eygfara hesar slóðir, vætast tey og tár renna honum á kinn.

Tey eru so ófatiliga nógv í sóknini, sum ikki vundu upp um fyrstu høvd. Tey eru so ófatiliga nógv, sum longu á ungum árum máttu seta førning sín frá sær. Tey eru so ófatiliga nógv í sóknini, sum eru farin í bestu árum.

Jóhan Frederiksberg bleiv 19 ára gamal

Tann gamli maðurin stendur sorgarbundin har á fjallatromini við táravættum eygum.

Tá hann hyggur oman av fjallinum aftur, sær hann aðrar slóðir.

Hetta eru slóðirnar hjá teimum avvarðandi, sum trúliga hava fylgt sínum kærnu heilt til síðsta andadrátt.

Gamli maðurin uppi á fjallinum grætur.

Í samkenslu síni við hvørjum einsæris í hesum stóra skara leitar hann nú í sorg síni inn í seg sjálvan, leitar djúpt inni í hjarta sínum eftir tí frumborna, eftir tí, sum í øldir hevur leitt og givið forfedrum hansara styrki. Hann leitar aftur til tað, sum foreldur hansara ritaðu inn í hjartað hansara niðri við sævarmálan, leitar aftur til sína barnatrúgv.

Tá birtist vónin.

Vónin, sum vinnur á líðingum, sakni og sorg.

Tá hann nú á triðja sinni hyggur oman av

Eydna Berg bleiv 56 ára gomul. Hon var sjúk í nógv ár

fjallinum, smílist hesin gamli maðurin og turkar tárini úr eygum sínum.

Hesa ferð sær hann bert *eina* slóð - slóðina hjá einum manni, sum uttan íhald hevur fylgt teimum, ið fóru, og sum nú fylgir teimum, sum syrgja.

Tá sorgin hjá teimum, sum hava mist, verður so stór, at tey hokna til jarðar, tekur hesin maðurin tey upp í føvning sín og ber tey.

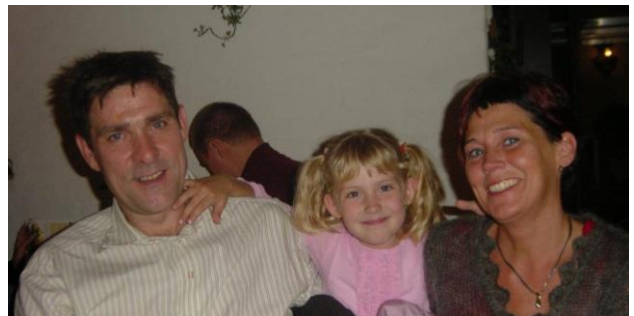
Hetta er slóðin hjá Honum, sum hevur lovað at fylgja og leiða børn síni - bæði tá tað gongur við og tá tað gongur ímóti.

Hetta er Hann, sum sigur hesi troystarorð við øll tey, ið mist hava:

-Ein dag skulu øll børn míni hittast aftur í Himmiríki.

Tað skýmir. Roðin breiðir seg á luftini, nú sólin sendir sínar seinastu geislar niður yvir tær fimm bygdinar í sóknini og á bygðafólkið. Skjótt setur hon í vestrí og tað verður nátt.

Uppi á fjallinum, her uppi á evstu sýn, situr

Birgir Nónsgjógv bleiv 51 ára gamal

tann gamli, troytti maðurin nú við samanløgðum hondum.

Á gáttini inn í ævinleikan biður hann nú sína seinastu bøn:

-Takk fyri lívið, Harri. Halt tína sterku hond yvir sóknarbørnum mínum. Signa øll tey, sum vóru, signa øll tey, sum eru, og signa øll tey, sum koma.

Keldur: Símun E. Rasmussen, Ingálvur Hansen, Chr. Danielsen, Jana Poulsen

Myndir: Úr myndasavninum hjá Lassa Borðoy, Símun E. Rasmussen, Poula E. Johansen, Kári í Garði, Jórún Vang, Svend Berg, Súsanna Nilssen, Elisabeth R. Djurhuus

Eftirskoyti: Orðafellið *Tað gylta líðið* er lánt úr leikinum við sama heiti eftir íslenska høvundan Davið Stefánsson, sum Hans Dalsgaard týddi til føroyskt